

Arrest

nr. 187 810 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DE MEÛTER, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 28 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.02.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

H., H. K. (RR: ...)

Geboren te Z. op 01.07.1987

Nationaliteit: Irak

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er

immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van Vreemdelingenwet "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Verzoeker resumeert de middelen tegen de motivatie van de bestreden beslissing als volgt:

Schending van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer motiveert zijn advies als volgt:

Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 16.01.2013 blijkt dat de posttraumatische stressstoornis, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen aantasting van vitale organen. Dit wordt bevestigd door de vermelding dat afwezigheid van behandeling zou leiden tot 'enorme stress'. Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

De ambtenaar-geneesheer beschouwt zodoende enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Te beperkende interpretatie rechtspraak EHRM - schending formele motiveringsplicht

De arts-adviseur interpreteert de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend doordat hij enkel heeft onderzocht of de gestelde aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst.

De arts-adviseur dient immers ook de mogelijkheden te onderzoeken naar een behandeling in het land van herkomst, hetgeen hij nagelaten heeft te doen.

Zie hiervoor eveneens R.v.St. nr. 113.245, 4 december 2002

Het komt toe aan de overheid die werd geadieerd met een verzoek tot verblijf om medische redenen, de omstandigheden terzake in te schatten en over te gaan tot het nodige onderzoek om zich met juiste kennis van zaken over het geval uit te spreken.

Het onderzoek naar de mogelijkheid voor een buitenlander om zich te laten verzorgen in een bepaald land, brengt niet alleen met zich mee na te gaan of de nodige ziekenhuisstructuur bestaat maar ook of de buitenlander er toegang toe heeft. De Belgische staat kon zich niet zonder miskenning van zijn verplichting tot formele motivering beperken tot de bewering dat de zorgen toegankelijk zijn omdat ze door de sociale zekerheid van Kameroen worden ten laste genomen, daar waar volgens een verslag van de ambassade blijkt dat de kas voor sociale zekerheid niet tussenkomt in de medische uitgaven.

Terzake zou de onderbreking van de behandeling voor de aandoeningen waaraan de verzoekster lijdt, een ernstig en zelfs onherstelbaar nadeel uitmaken, aangezien het risico rechtstreeks op het leven van de verzoekster betrekking heeft.

Volgens de bewoordingen van art. 9ter Verblijfswet vormt ook het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf een "risico voor leven en fysieke integriteit".

Artikel 9ter Verblijfswet vereist niet dat er een directe bedreiging voor het leven van de verzoeker is.

Het EHRM stelt eveneens dat een huidige directe levensbedreiging geen absolute voorwaarde is opdat een schending van art. 3 EVRM kan worden vastgesteld. Ook ernstige aandoeningen die geen directe levensbedreiging vormen, kunnen een schending uitmaken als er geen behandeling in het herkomstland voorhanden is. De formele motiveringsplicht werd geschonden.

Irakese man — onmogelijkheid toegang medische verzorging in land herkomst

Uit de door verzoeker bijgebrachte medische verslagen blijkt duidelijk dat zijn ziekte ernstig is. Verzoeker diende zijn land te ontvluchten en lijdt aan posttraumatische stress en depressies, net omwille van de gebeurtenissen in zijn thuisland.

Verzoeker kan in zijn land van herkomst niet terecht voor een adequate behandeling, zoals duidelijk werd gesteld in de aanvraag.

Volgens de bewoordingen van art. 9ter Verblijfswet vormt ook het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf een "risico voor leven en fysieke integriteit".

Het advies van de arts-adviseur gaat uit van een foute interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) én van een te beperkte lezing van artikel 9ter Vw..

Verzoeker diende minstens door een raadsgeneesheer van DVZ te worden onderzocht opdat met de nodige kennis van zaken een beslissing kon genomen worden.

Zie hiervoor tevens Raad Vreemdelingenbetwistingen (3e k.) nr. 74.073,27 januari 2012 Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoeker voldoende ernstig is om een onderzoek door de raadsgeneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken te rechtvaardigen. De geneesheer-ambtenaar heeft zijn verslag opgesteld zonder verzoeker te hebben onderzocht en zonder hem zelfs te hebben uitgenodigd om hem bijkomende inlichtingen te verstrekken met betrekking tot de ontwikkeling van zijn pathologie.

Verweerster diende ook rekening te houden met de eventuele beschikbaarheid (en in mindere mate de toegankelijkheid) van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst met betrekking tot de individuele situatie van verzoeker.

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Pari. St. Doe 51-2478/001, p. 35).

Verder is de motivering van verweerster niet afdoende en is zij niet conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 die voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Verweerster volstaat met te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur:

Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 28.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Er werd in casu echter niet nagegaan of de ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verweerster volstaat met de volgende redenering:

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te bepalen dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Deze motivering is niet afdoend.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt derhalve "met vastheid (kan) gesteld worden" dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. 1

Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De ziekte van verzoeker is ernstig en bedreigend voor zijn levenskwaliteit en vereist een duurzame opvolging zodat bij gebreke hieraan er wel sprake is van een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit.

Volgens de bewoordingen van art. 9ter Verblijfswet vormt ook het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf een "risico voor leven en fysieke integriteit".

De motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verweerster interpreteert de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) foutief en interpreteert artikel 9ter Vw. te beperkend.

Volgens vaste Cassatierechtspraak moet onder een afdoende motivering van de bestuurshandeling worden verstaan: iedere motivering die de betrokken beslissing redelijkerwijze grondt. Dat de beslissing van verwerende partij ook om reden van onvoldoende motivering dient vernietigd te worden.

Artikel 9ter Verblijfswet vereist immers niet dat er een directe bedreiging voor het leven van verzoekster is.

Ook voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de huidige directe levensbedreiging geen absolute voorwaarde opdat een schending van art. 3 EVRM wordt vastgesteld. Het Hof stelt immers dat ook ernstige aandoeningen die geen directe levensbedreiging vormen, een schending kunnen uitmaken als er geen behandeling in het herkomstland voorhanden is."

3.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur, die de medische elementen die voor de verzoekende partij werden aangevoerd, op 28 maart 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat: *"Graag kom ik terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28/02/2013.*

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 16/01/2013 blijkt dat de posttraumatische stressstoornis, zelfs zonder behandeling actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen aantasting van vitale organen. Dit wordt bevestigd door de vermelding dat afwezigheid van behandeling zou leiden tot "enorme stress".

Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken, waarnaar wordt verwezen, aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, *NV BAECK en JANSEN*). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van dit advies en toont verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samen gelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partij hiervan eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (*cf.* RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en nr. 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste los staat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (*cf.* RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (*cf.* RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest met nummer 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en

- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat het niet kennelijk onredelijk is om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, kan de eventuele onwettigheid van de beslissing dan ook niet opheffen. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de onwettigheden, die aan dit advies kleven, aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de minister *c.q.* staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (*cf.* RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de bestreden beslissing wordt inzake de gezondheidstoestand van de verzoekende partij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 maart 2013, zoals hoger geciteerd, verwezen.

In casu wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij had dienen te onderzoeken of er een adequate behandeling voorhanden is voor de ziekte of aandoening in Irak, maar dat de verwerende partij nagelaten heeft dit te doen. De verzoekende partij beklemtoont dat haar posttraumatisch stresssyndroom en haar depressie hun grondslag vinden in de gebeurtenissen in Irak.

De Raad stelt vast dat de discussie in huidige voorliggende zaak in wezen draait rond de vraag of de aandoening van de verzoekende partij een dermate graad van ernst heeft dat deze onbehandeld een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De arts-adviseur oordeelde dat zulks niet blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 28 maart 2013, hetgeen de verzoekende partij betwist.

In dit verband moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om een medische analyse die werd doorgevoerd door een arts-adviseur over te doen en dat de verzoekende partij door de visie van de ambtenaar-geneesheer louter in vraag te stellen niet aantoonde dat deze arts enig dienstig stuk buiten beschouwing heeft gelaten of niet op basis van een deugdelijk onderzoek van de voorgelegde medische overtuigingsstukken tot haar standpunt kon komen. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat een dokter, die de verzoekende partij consulteerde, in medische getuigschriften aangaf dat de verzoekende partij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en depressie. De verzoekende partij toont hiermee evenwel niet aan dat de door verwerende partij aangestelde arts-adviseur verkeerdelijk stelde dat de gediagnosticeerde aandoening geen “reëel” risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De Raad dient hierbij te duiden dat uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat een “reëel” risico voor het leven of de fysieke integriteit dient te kunnen worden vastgesteld en dat het feit dat niet elk risico kan worden uitgesloten dus niet volstaat. Daarenboven blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 16 januari 2013 dat de verzoekende partij niet behandeld werd, omdat zij nog geen toegang tot een specialist heeft. Het gegeven dat de verzoekende partij, op het ogenblik dat de arts-adviseur zijn advies verleende, een behandeling zou nodig hebben voor haar psychische problemen, toont op zich niet aan dat arts-adviseur op basis van een incorrecte lezing of interpretatie van de voorgelegde medische stukken oordeelde dat de vastgestelde aandoening ook zonder behandeling geen direct risico inhoudt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Hierbij moet nog worden benadrukt dat zelfs wanneer een arts in België stelt dat hij de behandeling van een bij een vreemdeling vastgestelde aandoening vereist acht –

in casu wordt niet eens gepreciseerd welke behandeling precies vereist zou zijn – dit niet impliceert dat de door verwerende partij aangestelde arts-adviseur, rekening houdende met de aard van de aandoening die werd vastgesteld, niet zou vermogen te oordelen dat indien de betrokken vreemdeling deze behandeling niet zou kunnen verkrijgen in zijn land van herkomst hij hierdoor niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen of dat de bevindingen van beide artsen niet met elkaar overeenstemmen. Het toetsingscriterium dat door de behandelende arts en de ambtenaar-geneesheer wordt gehanteerd, is immers verschillend. De behandelende arts oordeelt welke medische ondersteuning zijn patiënt in België nodig heeft om een medisch probleem zo snel mogelijk op te lossen of de hinder die een medisch probleem veroorzaakt zo veel mogelijk te beperken en de arts-adviseur oordeelt of is voldaan aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten.

De Raad benadrukt verder ook dat het gegeven dat het advies van de arts-adviseur niet geheel in overeenstemming is met het door de verzoekende partij neergelegde standaard medisch getuigschrift en dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling door de arts-adviseur, op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de arts-adviseur inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

Indien een controlearts oordeelt dat het ontbreken van een adequate behandeling van een door een vreemdeling aangevoerde medische problematiek geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat een vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen, dan dient hij zich logischerwijze niet meer uit te spreken omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. De verzoekende partij verliest dit uit het oog.

Daarnaast moet worden aangegeven dat de door verweerder aangestelde arts-adviseur, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, “indien hij dit nodig acht” een vreemdeling “kan” onderzoeken. Het komt alleen aan de arts-adviseur toe te beslissen of hij van deze mogelijkheid dient gebruik te maken. Het feit dat de arts-adviseur oordeelde dat dit niet vereist was, leidt *in casu* niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden of dat de bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft. De verzoekende partij maakt in het licht van het door haar neergelegde medische getuigschrift niet aannemelijk dat de arts-adviseur onvoldoende inlichtingen had om met kennis van zaken zijn advies te geven en dat daarom een eigen persoonlijk onderzoek van de verzoekende partij vereist zou zijn. In zoverre de verzoekende partij stelt dat de ambtenaar-geneesheer niet heeft onderzocht of de verzoekende partij voor de aandoening waaraan zij lijdt in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken, kan het volstaan te herhalen dat deze arts heeft geoordeeld dat ook zonder effectieve behandeling de aandoening geen reëel risico inhoudt dat de verzoekende partij door een gebrek aan een adequate medische behandeling van haar psychische problemen in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen. De verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat *in casu* een eigen onderzoek door de arts-adviseur noodzakelijk was.

De verzoekende partij houdt derhalve onterecht voor dat de ambtenaar-geneesheer zou hebben nagelaten de verschillende situaties in aanmerking te nemen die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en slechts zou hebben onderzocht of zij terminaal ziek of in levensgevaar is. Het gegeven dat een andere ambtenaar nog een aantal theoretische beschouwingen in de bestreden beslissing heeft opgenomen waaruit blijkt dat hij van oordeel is dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden beperkt in het licht van de rechtspraak van EHRM, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat volgens de rechtspraak van het EHRM in medische dossiers pas sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in situaties van

verwijdering van een zeer ernstig ziek persoon waar er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij of zij, ook al is er geen sprake van een imminent risico op overlijden, een reëel risico zou lopen, omwille van de afwezigheid van een aangepaste behandeling in het land van ontvangst of een gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, blootgesteld te worden aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidssituatie hetgeen resulteert in intens lijden of een significante beperking van de levensverwachting (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, nr. 41738/10). De verzoekende partij voert geenszins aan zich in een dergelijke toestand te bevinden om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS